

1 MEI 1922

No. 9.

27e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder
den man in den Heere 1 Corinthiërs 11:11.

De Standaard van Kuischheid, als onderwezen door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan hare leden.

JOHN P. LILLYWHITE.

Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden? Want haar waardig is verre boven de robijnen. Het hart haars heeren vertrouwt op haar, zoodat hem geen goed zal ontbreken. Zij doet hem goed en geen kwaad, alle de dagen haars levens. Zij doet haren mond open met wijsheid, en op haren tong is leer der goeddadigheid. Zij beschouwt de gangen van haar huis, en het brood der luiheid eet zij niet. Hare kinderen staan op en roemen haar welgelukzalig. Spreuken 31.

De profeet sprak ware woorden, toen hij dit kort overzicht gaf van deugdelijkheid en dit is juist zoo toepasselijk voor den man als dat het voor de vrouw is, want de een is onder dezelfde verantwoordelijkheid als de ander. De standaard of maatstaf voor kuischheid is dezelfde voor beide seksen. Onze Hemelsche Vader verwacht van elk man en vrouw een schoon, zuiver en rein leven, en Hij zal den man niet meer verontschuldigen dan de vrouw voor een onkuische handeling. Een ander profeet zeide: „Kuischheid is een lieflijk en kostbaar juweel; het versiert de kroon van den bezitter en zal met celestiale heerlijkheid door alle eeuwen der eeuwigheid aan zijn voorhoofd schitteren.”

De mensch moet kuisch in gedachte zijn, zoowel als in daad, want ik meen dat degene, die onkuisch is in zijn denkwijze en gedachte-wereld, ook in zijn handelingen onrein zal zijn. Wel lustige verlangens en overpeinzingen vormen het fundament voor onreine overtredingen en gewoonten, want gelijk de Verlosser zeide: „Wie een vrouw aanziet om dezelve te begeeren, die heeft

alreeds overspel in zijn hart met haar gedaan." Mattheus 5 : 28. Dus als een man onreine gedachten koestert, is hij niet kuisch, en tenzij hij zich haastiglijk bekeert, zal hij zijn veroordeeling niet ontgaan. Het idee van kuischheid alleen is onuitsprekelijk schoon en verheffend voor een rein verstand en vindt een antwoordgevende echo in elk kuisch leven. Zij is de slinger van de menschelijke klok, de tik-tak van de menschelijke ziel. Er is een kiem van waren adel en goddelijke majesteit in den kuischen man of vrouw, welke een oprechte waardigheid geeft aan het karakter en een huldiging van eerbied en hoogachting afdwingt. Rein leven is het symbool, de beschermer van geluk. Het is het bolwerk van waren godsdienst en het anker van een Christus-leven. „Hij welke het bezit", zegt Milton, „is gekleed in een wapenrusting van staal", en Shakespeare zegt: „Het is het juweel van mijn huis, verkregen van mijn voorouders, het is de moeder van wijsheid en beraadslaging, het venster in de ziel waardoor de jongeling en de jonge dochter, de engelen des hemels gezangen van vrede en welkom hooren zingen over de geboorteplaats hunner kinderen."

Kuischheid is het zuivere goud, het zilverwitte van oprechten adel, de voleinding-strook in den waren man en vrouw; het witte kleed van de rechtvaardigen, zij is de wegbereidster voor alle gaven en zegeningen, zij het lichamenlijk, moreel of geestelijk. Een ander groot man zeide: „zij omringt den bezitter met een aardsch paradijs, zij schittert in de vrouw als de flikkering in den diamant en legt op het altaar der echtverbintenis een feest van liefde." God heeft inderdaad reine mannen en vrouwen lief, en zal hun zegenen in alle dagen huns levens. Zulke mannen en vrouwen zijn ingegroeid in het Christusleven en hun levens zijn zaligsprekingen zegenende de geslachten in dewelke zij leven, zuiver bloed, onoverwinnelijke zenuwen en degelijke hersenen en karakters gevende aan hun nakomelingen.

„De mensch zal nooit rein in leven worden, totdat hij zijn eigen lichaam en vooral zijn geslachts-natuur leert waardeeren". Paulus zegt: „Het lichaam is de tempel Gods" en waarlijk naast de geest is de geslachts-natuur zijn voornaamste bewoner. Eén van de welbekende schrijvers heeft gezegd: „De geslachts-natuur geeft ons gratie en evenredigheid aan het lichaam, veerkracht aan den tred, warmte aan het bloed, sterkte aan het hart, kracht aan het verstand, standvastigheid aan den wil, schoonheid en uitstraling aan het gelaat, en geestdrift en moed aan het geheele leven. Zij geeft aan gedrag en houding de gratie en voorkomendheid van den welopgevoeden persoon, aan de gevoelens het instinct en de toegenegenheid van een minnaar, echtgenoot en vader, en aan het voorkomen de beeltenis van het goddelijke." Het is buiten twijfel dat niet vermelde nadeelen zijn veroorzaakt, door het bevlecken der geslachts-natuur.

Iederen jongeling en jonge dochter, als zij ontplooiën in man

en vrouw, zoude geleerd worden dat zij hun intreden hebben gedaan in een heiligen staat en dat zij hun kuischheid moeten bewaken als hun leven, want het is het kleinood van de goddelijke ziel. De hartstochten kunnen niet veracht worden, ook niet worden verwoest door zonden, maar zouden gewaardeerd worden als een heilige bezitting en als de meest aantrekkelijk-edele en magnetische uitdrukking van het vrouw en man zijn. Natuurlijk heeft God bedoeld dat de lichamen van jonge mannen en vrouwen rein gehouden zouden worden, en hun levens kuisch zouden zijn, want er zijn geen zonden waarop Hij met meer ongunst neder ziet dan op persoonlijke bezoedeling en misbruik van onze lichamen; als Paulus zegt dat het lichaam de tempel Gods is, behoeft het niet gezegd te worden, dat het lichaam zuiver en rein gehouden moet worden, zoodat het een geschikte tempel en evenredig met zijn voornaamste bewoner kan zijn.

De mensch was geformeerd om een rein, zuiver en natuurlijk leven te leiden en de wetten, welke zijn bestaan beheerschen, zijn zoo onverbiddeijk, dat elke overtreding gestraft wordt met de straf, daaraan verbonden. „Want zoo wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien”, en om op een andere wijze daarover te denken of te handelen, zou God bespotten zijn. Als jonge mannen zondigen, moet hun nageslacht in menigvuldige groote aantallen daarvoor lijden.

„In de edele deelen des lichaams van elken jongen man bestaan de krachten, welke eens omgezet zullen worden in hun nakomelingschap.” Een beroemd dokter heeft gezegd: „Het feit dat de vrucht of kiem en andere daartoe behoorende elementen van het grootste gedeelte van de ontelbare millioenen nog niet geboren, drijven in het venijn van nicotine, in het vergift van alcohol, in bloed verhit door hartstocht, onder verbeeldingen welke zich verlustigen in wellust, gevangen in een sfeer waar God is belasterd, waar de liefde is ontheiligd, waar reinheid wordt bespot en het vaderschap verwaarloosd; dit feit in zijn omvangrijke beteekenis staat overheerschend, ongeëvenaard en vooraan. Het is in deze geheimzinnige en oorspronkelijke behuizing, waar het nakomelingschap ontstaat, zijn vorming en voorordiatie ontvangt. Daar is het waar onnatuurlijke gevoelens, ongehoorzaamheid, een haat voor het goede, egoïsme en verkeerde neigingen worden geboren. Daar is het, waar de beloften van God worden verkwanseld, het natuurlijke geboorterecht uiteengerukt en 's levens bestemmingen beleend aan den duivel.”

In het licht van de bovenstaande aanhaling, zijn jonge mannen onuitsprekelijk meer verantwoordelijk als vaders, vóór hun kinderen geboren zijn dan nadien. Dan is het verschil tusschen de goeden en de kwaden, de deugdzamen en verdorvenen, de sterken en de zwakken, de lichamelijk gezonden en zwakken, grootelijks een kwestie van geboorte en voorouders. Nu kunnen wij verstaan wat

God meende, toen Hij zeide: „Om de ongerechtigheden hunner vaderen zullen zij wegwijnen”, en dat „De misdaad der vaderen bezoekende aan de kinderen”, een heilige wet is. De wijze dan, waarop een kind opgevoed zoude moeten worden in den weg hetwelke het moet volgen, moet jaren voor zijn geboorte begonnen worden, en deze les zouden jonge mannen en jonge vrouwen leeren en dezelve ingriffen in hun harten.

Een bekend schrijver zegt: „Een gedachteloos, verkeerd vaderschap vormt het fundament voor onnoemelijk veel ellende en dood. Geheele gezinnen worden onmatig zorgeloos en moreel verdorven. Geheele families worden ontzenuwd, krankzinnig en zinneeloos. Is het een wonder dat God op de zonde van overspel en persoonlijke beplekking nederziet als een misdaad welke naast moord één van de grootste zonde is. Als een jong man een zinnelijke kennis van een vrouw verkrijgt, ontsteekt hij de vlammen van een aardse hel. Het maakt geen verschil of hij haar verkrijgt door het bedriegen van de één of ander rein en vertrouwend toegenege meisje, of door den weg te volgen van een prostituée, het laat een onuitwischbare bezoedeling op de edeler samenstelling van het karakter achter, en de herinnering van de daad zal voor immer aan het geweten blijven knagen”, en zulk een zal het oordeel van een geërgerd God niet ontgaan.

„Het is een jammerlijk feit dat de wereld de vrouw tot een grooter verantwoording roept dan den man inzake geslachtsovertreding. Wat soort van verschooning, zonder te spreken over rechtvaardiging, kan gevonden worden voor dit schandelijk en lafhartig onderscheid? Is moreele beplekking minder verderfelijker in den man dan in de vrouw? Moet men een mannelijk melaatsche minder mijden uit vrees voor besmetting dan een vrouw geslagen met dezelfde ziekte?” Onzedelijkheid benadeelt en schaadt een jongen man juist zooveel als een jonge vrouw. Het feit dat hij meer kans heeft om het critiseeren van de wereld te ontloopen, strekt alleen maar om hem nog meer te veranderen in een onmens, een woesteling en een snooden listigen dwaas. Als een man een rein, lieflijk meisje naar het altaar der huwelijks-verbintenis voert, zal de schim van zijn zonde ook daar aanwezig zijn. Als hij drinkt van de fontein der huwelijks-zegeningen, zal zij (de zonde) den heiligen beker met bitteren droesem bezoedelen. Als zijn kinderen rond den haard spelen en zingen of op zijn knieën dansen, zullen hun onschuldige stemmen een vervolgende vernietigende echo in zijn ziel ontmoeten.

De schim van zijn zonde zal hem zekerlijk tot aan zijn graf volgen en met hem verrijzen in de eeuwigheid, want zooals ik alreeds zeide: er is, uitgezonderd moord, nauwelijks een grooter zonde op aarde dan de ontwijding van vrouwelijke deugd en reinheid op het altaar van genot en beestachtige wellust of die verwarde wettenlooze geslachtsomgang, welke het hart verkoelt en

wegknaagt en de bronnen, fonteinen des levens en het nakomelingschap als het ware verwoest en verderft. „Doch ~~de~~, gij kunt uw misdaden voor God niet verbergen; en zoo gij u niet bekeert, zullen zij ten laatsten dage als een getuigenis tegen u staan.” Alma 39 : 8.

Het Huwelijk.

JOSEPH A. WEST.

Evenals geboren te zijn is ook het huwelijk van alle dingen der wereld van de grootste beteekenis voor het menschelijk geslacht. God dacht blijkbaar zoo, want zoodra Hij „den mensch naar Zijn beeld geschapen had”, man en vrouw, geheel gelijk aan Hemzelve in tweevoudigheid, huwde Hij hen, als reden aanvoerend, dat „het niet goed was voor den mensch om alleen te zijn” (Gen. 2 : 18) en voor het groote doel dat zij zouden vermenigvuldigen en de aarde bevolken.

Zonder de vereeniging van de beide seksen, zou de mensch weldra ophouden te bestaan en het hoofddoel, waarvoor deze heerlijke wereld werd geschapen, zou te niet gedaan worden. Daarom maakte God door Zijn persoonlijk voorbeeld van het huwelijk een heilige instelling, vol beteekenis en belang voor de menschheid, alleen overtroffen door het „Leven” of het „Bestaan” zelve.

Hij gebod ook, dat in de gansche natuur de soort zich zoude vereenigen met de soort en dit is een van de doeleinden Gods, die nimmer falen. De mensch, de kroon der schepping, probeert dikwijls de verantwoordelijkheid van deze algemeene vereischte van zich af te werpen. Hij geeft er dikwijls de voorkeur aan zijn levenskrachten te verkwisten in zondig genot, dat na zich sleept geestelijke en lichamelijke gebreken, waardoor onze ziekenhuizen en krankzinnigengestichten overvol zijn van de slachtoffers der meest gevreesde van de menschelijke ziekten*). Daarom zond God in Zijn voorzienigheid den dood aan hen, die zekere wetten der reinheid overtraden en verordineerde dat de zonden der vaderen, die schuldig waren aan zulke misdaden, zouden bezocht worden aan de kinderen tot in het 3e en 4e geslacht. Vandaar de wijsheid en rechtvaardigheid van de instelling des doods voor den overspeler zoowel als den moordenaar, want zij die schuldig zijn aan sexueele onreinheid, worden dikwijls moordenaars. Het is daarom verbazingwekkend, dat sommige Christenen het huwelijk als zondig beschouwen en een groot aantal hunner medemenschen

*) Pres. Joseph F. Smith zegt over dit onderwerp in „Gospel Doctrine”, blz. 242: „Zonder huwelijk zou de deugd vernietigd worden om plaats te maken voor zonde en verderf”.

nopen het geheel te verwerpen en alzoo de Bron des Levens te laten opdrogen en vernietigen. Geen reiner vreugden dan die welke ontspringen aan de echtelijke gemeenschap, indien geheiligd door Liefde, kan gevonden worden in de geheele rij der menschelijke ondervindingen.

Wat is te vergelijken met de verheven liefde van trouwwe geliefden, of met de vurige, toegewijde en zelfopofferende liefde van reine mannen en vrouwen en ouders en kinderen? Haar weldoende stralen strekken zich uit door alle menschelijke verwantschappen. Zoo ver inderdaad, dat „de Heere slechts de harten der (levende) kinderen terug had te brengen tot hun (doode) vaders” door hen te openbaren het nieuwe en eeuwige verbond van het huwelijk; in hun harten op te wekken een liefde en devotie verheven als de hemelen en zoo breed en grenzeloos als het Leven zelf.

Leonard Darwin, Englands meest bekende eugenist, gelooft dat liefde de beste gids is bij de vereeniging der seksen in het huwelijk en bij getrouwheid van onschatbare waarde is voor volgende geslachten. Er behoeft niet aan getwijfeld te worden dat dit de bedoeling van Gods plan is.

Het verkondigen en toepassen van het celibaat onder zekere orden is des te meer opmerkelijk, daar de bijbel, waarop zij zich beroepen als hebbende daarvan hun autoriteit, niet alleen het voorbeeld geeft, zooals werd gezegd in het begin van dit artikel, maar ook zegt: „Doch de Geest zegt duidelijk dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten en leeringen der duivelen... verbiedende te huwen”, enz. (1 Tim. 4 : 1—3).

Apostel Paulus zegt ook: „Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man in den Heere” (1 Cor. 11 : 11). En op een anderen tijd: „De man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het hoofd der gemeente” (Eph. 5 : 23). Is Christus het hoofd der Kerk alleen in dit leven of voor de eeuwigheid? Hopen en verwachten de Christenen alleen in den Heere te zijn, terwijl zij in hun sterfelijken staat zijn? Zoo niet, dan moeten zij hun vrouwen huwen voor tijd en eeuwigheid door het nieuwe en eeuwige verbond gesloten door een van God gezondene. Want het huwelijk is een goddelijke instelling, bestemd door den Schepper om eeuwig te duren. Het was eerst geheiligd door Hem van Wien een der profeten gezegd heeft: „Wat God doet, zal in eeuwigheid zijn” (Pred. 3 : 14). Daar een rein huwelijk de bron is der grootste vreugde in het sterfelijk leven, zal het alzoo de bron van onze grootste vreugde en heerlijkheid zijn in het hiernamaals.

In ons voorbestaan waren wij één groote familie, hebbende één Vader en één Moeder; Jezus Christus was „onze oudste broeder” of de „eerstgeborene aller schepselen” (Col. 1 : 15). Hij wordt ook genoemd: „de eerstgeborene van vele broederen” (Rom. 8 : 29) en de „Eerstgeborene” (Hebr. 1 : 6). Deze schriftuurlijke

uitspraken kunnen niet op zijn sterfelijk leven toegepast worden, want Hij leefde 4000 jaren na Adam.

Het is in dit leven, dat wij het fundament leggen van al deze veelvuldige familieverwantschappen, waaruit zooveel menschelijk geluk voortkomt. Evenals de doop, behoort ook het huwelijk tot dit leven en als het hier niet tot stand is gebracht kan het hierna niet bestaan, want de Heiland zeide: „In de opstanding nemen zij niet ten huwelijk en worden niet ten huwelijk uitgegeven, maar zij zijn als Engelen Gods in den Hemel” (Matth. 22 : 30).

Op blz. 177 hoofdstuk 16 van „Journal of Discourses” heeft Orson Pratt het volgende te zeggen aangaande dit belangrijk onderwerp: „God heeft bepaald dat beide, huwelijk en doop zouden bediend worden in dit leven en als het hier verzuimd wordt dan zijn de zegeningen die er aan verbonden zijn, verbeurd”. Geesten kunnen niet baren, vermenigvuldigen en vermeerderen. Zij moeten lichamen hebben, blz. 253. Maar een ander en grooter doel had de Heer op het oog, toen Hij ons van gindsche wereld naar beneden zond; opdat wij op den juisten tijd verlost zouden worden door het onderhouden van de celestiale wet, zoodat onze lichamen tot ons zouden terugkeeren in alle schoonheid der onsterfelijkheid. Dan zullen wij in staat zijn te vermenigvuldigen en ons geslacht uit te breiden en onze macht te vermeerderen zonder einde. Kunnen geesten dit doen? Neen, zij blijven alleen. Er is geen huwelijk onder geesten, noch vereeniging van mannen en vrouwen; maar wanneer zij uit het graf verrijzen, nadat zij een sterfelijk lichaam gehad hebben, dan hebben zij alle functies die noodig zijn om werelden te bevolken en werelden te scheppen en hun geestelijke kinderen uit te zenden om die werelden te bewonen..... Alzoo zal de oorsprong van den Almachtige, die ons schiep, groeien en wij worden letterlijk goden, of Zonen Gods” (blz. 242, deel 14). „Tenzij een man en zijn vrouw een eeuwig verbond sluiten en huwen voor de eeuwigheid in dezen proeftijd door de macht en autoriteit van het heilige Priesterschap, zullen zij ophouden zich te vermeerderen als zij sterven; d.i. zij zullen geen kinderen meer hebben na de opstanding. Maar zij, die huwen door de macht en de autoriteit van het heilig Priesterschap in dit leven en voortgaan zonder te zondigen tegen den Heiligen Geest, zullen voortgaan zich te vermenigvuldigen en kinderen hebben in de celestiale heerlijkheid” (Zie: Leeringen van Joseph Smith, blz. 104).

Sommigen van deze goede vrouwen die gestorven zijn, zijn gezalfd om koninginnen en priesteressen te zijn voor hun echtgenooten, om hun werk voort te zetten en moeders te zijn van geesten der toekomstige wereld (blz. 582 Gospel Doctrine, President Joseph F. Smith).

De verzegelende macht, waardoor deze zusters gezalfd waren, was dezelfde die Christus bevestigde op Petrus, toen Hij zeide: „En ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der Hemelen en

wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden zijn; en wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden zijn". (Matth. 16 : 9). Petrus gaf dezelfde sleutelen aan den profeet Joseph Smith bij die merkwaardige gelegenheid, aan de oevers van de Susquehannarivier, toen hij en Jacobus en Johannes op Joseph Smith het Melchizedeksch Priesterschap bevestigden. Deze sleutelen werden achtereenvolgens bevestigd op zijn opvolgers tot op dezen dag.

Buiten de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het huwelijk van mannen en vrouwen alleen tijdelijk of tot de dood hen scheidt. Vandaar dat zij hierna niet in den Heere kunnen zijn, noch de man het hoofd van de vrouw kan zijn, zooals Christus het hoofd der Kerk is, voor alle eeuwigheid.

(Wordt vervolgd).

Rijmpreekjes.

No. 12. Bij den Zoutmeertempel.

Hoe hecht is 't heilig Godsgebouw, Zoutmeerstads Zionstempel, symbool van deugdzaamheid en trouw: zoo dikwijls ik zijn drempeel betrad, zoo vaak mocht dat mijn ziel ook treffen, diep en machtig; óók beeld der waarheid die, al viel schier alles, vast staat, krachtig.

Hoe krachtig is het Huis van God, hoe fraai van ^{lij}n en bogen! Zijn aanblik geeft mijn ziel genot, is streelend voor mijn oogen. O, grootsch gebouw van grijs graniet, door duizenden geprezen, mij zijt gij als een machtig lied, dat roert mijn diepste wezen.

't Gebouw is mooi als een gehéél, symmetrisch opgetrokken, maar óók in menig onderdeel: daar zijn de zonneblokken en aard- en maan- en sterresteen, die kunstnaarshand bewerkte, maar die des bouwers hand alleen tot enkelen beperkte.

De meeste steenen immers zijn ontbloot van decoratie, doch vormen, sluitvast, lijn op lijn, het Godsbouw vol statie. En hieruit is, zoo denk ik vaak, een groote les te leeren, één die mij helpt mijn levenstaak, hoe needrig ook, te eeren.

Zijn wij niet allen steenen voor 't gebouw dat staat te komen, het groote Huis van Heil en Gloor, dat God heeft ondernomen? De Bouwheer weet het 't best waar Hij Zijn bouwstof in wil voegen. Hij geeft een plekje aan u, aan mij — Zijn wil zij ons genoegen!

Lijkt soms mijn plaatsjen mij gering, dan denk ik aan den Tempel: zoo'n siersteen is een heel mooi ding, maar 'k weet, het eenvoudsstempel ligt op het grootste steenental: sierloos, maar onontbeerlijk, en dat eens alles vormen zal het Heilhuis, hecht en heerlijk.

FRANK I. KOOYMAN.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

„De Profeet der Mormonen Joseph Smith Jr.”

(Overgenomen uit „De Utah-Nederlander”) — 9 Maart 1922

(Slot). (Vervolg van blz. 131)

De Leer en Verbonden.

Op bladzij 120 zegt Van der Valk, sprekend over de Leer en Verbonden:

„De openbaringen zijn laag bij den grond, en alle tendenzieus, daar ze betrekking hebben op personen, die Smith als handlangers voor zijn plannen gebruiken moest, of hen omgekeerd als gevaarlijk voor zijn plannen wilde verwijderen, en op zaken, welke hij tot stand wenschte te brengen of verijdelen.”

Stellen wij daartegenover een aanhaling uit „The Case against Mormonism” van dr. Robert C. Webb, een buitenstaander:

„Wat ook het karakter en de beweegredenen van Joseph Smith mogen geweest zijn, of van zijn medewerkers, wat ook voor of tegen de door hem gestichte Kerk gezegd mag worden, of tegen het volk dat haar vormt, of tegen de door hen gehandhaafde geloofspunten — het blijft een vaststaand feit dat een werkelijk kritische toets een beslist erkennen insluiten moet, dat de documenten, in het boek der „Leer en Verbonden” vervat, een eigenaardige singuliere verdienste hebben, beschouwd als middelen om leerstellingen te onderwijzen, raadgevingen te verstrekken of gedragsregels te verspreiden. Op vele plaatsen kan, zoomede, superieure letterkundige verdienste ontdekt worden, in spijt van onderscheiden stelfouten etc., die in de copie schijnen gesloten te zijn. De conclusie waartoe men op grond van deze feiten komt, na een kritischen toets, die inderdaad een intelligente kritische toets is, is dat deze documenten geschreven werden en uitgegeven door een intelligent, ja een singulier intelligent man, wiens oprechte streven het is een hoogen levensstandaard vóór te staan, en die, wat ook zijn persoonlijke defecten in eenig bijzonder opzicht mogen geweest zijn, beslist niet te voorschijn treedt als een laag en verdorven charlatan, zelfs niet als een man die zijn gaven als leider voor andere dan de waardigste doeleinden gebruikt.”

Van der Valks boek zou haast de verdienste gehad hebben dat het Solomon Spaulding en de „Manuscript Story” onmogelijk maakte als bron van het Boek van Mormon. Maar ondanks zijn

persoonlijke overtuiging dat Joseph Smith zelf dat werk schreef, durft of wil de dominee blijkbaar nog niet grifweg met de Spaulding-theorie breken.

Een slag om den arm.....?

Het „wetenschappelijk” boek spreekt zichzelf hier en daar tegen. Zoo onder anderen:

1. „Satan die van vleesch en bloed is.” Blz. 123.

2. „De duivel heeft geen lichaam.” Blz. 139.

Dat zouden beiden „Mormoonsche” leerstellingen zijn!

Het „Nieuwe” in het Boek.

Ontdaan van voorwoorden en aanhangsels, is „De Profect der Mormonen Joseph Smith Jr.” een boek van 236 bladzijden. Slechts één hoofdstuk, van 18 bladzijden, behandelt iets nieuws. Al het andere is opgewarmde kost, oude kiekjes en, erger nog... ersatz! Maar, aangemengd met wat dorpsachterklap: „beëdigde verklaringen”, kan het wel opgedischt!

Het nieuwe in het boek (en zelfs dat is nog goeddeels oude kost, alleen de toepassing is een nieuwigheidje) wordt behandeld in hoofdstuk VI. Smith als psychopaat (*pseudologia phantastica*). Toe maar! Joseph Smith is achtereenvolgens genoemd occultist, Mesmerist, spiritualist, epilepticus, hystericus en wat al niet meer. Nu nog psychopaat ook!

En een door de Dordtsche Synode in de kou gezette kerkedienaar — die blijkbaar zijn schamele leden dekken wil met een lappendeken van geleende anti-mormoonsche knipsels, en die één oorspronkelijk ruitje zoekt voor zijn fraaie prul — weet dat uit te denken! Bijna een eeuw lang hebben allerlei groote denkers hulpeloos gestaan voor het raadsel van den Laterdaagschen Profect en zijn Stichting: een stelsel van groote dingen, groote beweringen, groote pogingen, groote resultaten, groote reputatie en van groot gewicht, gezien de verwekte oppositie — maar nu is het dan eindelijk opgelost!

Wij behoeven den kwasi-geleerde niet a u s e r i e u x te nemen.

„Het sluw verstand, zoo fel gebrand

Op andrer ondergang of val,

Verliest allicht zijn evenwicht

En mist het doel geheel en al.”

In zijn overdrijving maakt onze predikant het zóó bar dat hij zich onmogelijk maakt als bevoegd beoordeelaar. Men sla bladzij 235 op, waar staat:

.....„de Mormonen zijn de machtigsten, de invloedrijksten en de schatrijksten van geheel Amerika, van de geheele wereld. Hun geld zit in alle solide, groote maatschappijen, en van de aller-grootste trusts hebben ze de meeste aandelen, en zijn hun voor-

naamste mannen de presidenten, directeuren en commissarissen"... en men wéét — als men het soms nog niet wist — welk een competent c e n s o r hier aan het woord is.

Laat het maar kant noch wal raken, dominee!

Sprak u van verwarde fantasieën?

„Mormoonsche” Mentaliteit.

En laat ik nu nog even mijn schouders ophalen voor Rector J. van der Valks niet-geloooven dat de „Mormonen” „zelfs zoover zullen komen om voor bewijzen vatbaar te zijn”. Die generaliseering van de mentaliteit der Laterdaagsche heiligen is al zeer streelend. Tracht ons een beetje beter te doorzien, hooggeleerde heer! Verwacht intusschen niet dat de leden der hierbesproken Kerk glorierijke waarheden — geleerden en ongeleerden dierbaar op grond van eigen innerlijk beleven, zelfstandige zielsgetuigenis — zullen loslaten voor de would-be-bewijzen, die het... c a b o t i n i s m e uws jongeren broeders bijeengebracht heeft.

Wetenschappelijk werk...!

Mene, mene..... Gewogen, maar te licht bevonden!

FRANK I. KOOYMAN.

Salt Lake City, Utah.

De Trek der Heiligen.

Wm. WESTON MERRIVALE.

(Dit artikel is overgenomen uit het tijdschrift „National Magazine” hetwelk te Boston, Amerika verschijnt. Het artikel is geschreven door een niet-Mormoon).

Vandaag liet de postbode op mijn lessenaar een boek achter, dat de mos-begroeide poorten mijner herinnering wijd opende en mij aan het droomen bracht van lang vergeten dagen — toen het „Westen” zoo ver weg was als op 't oogenblik de Congo; toen de Indiaan en de wolf, onbetwiste heerschappij voerden over een land, rijker dan eens menschen geest ooit had aanschouwd.

En gedurende eenige oogenblikken, terwijl ik dit boek in mijn hand hield, zonder de gedrukte bladzijden te zien, vlogen mijn gedachten langs een reeks van jaren, terug langs de duistere gangen der „Tijd”, totdat ik mijzelf weer zag staan als een vlasharig kind met verwonderde, wijd-open oogen, een onbelangrijk lid van een kleine groep stille, vijandige menschen, verzameld op den oostelijken oever der Missouri-rivier, een trein van wit-overdekte landverhuizers-wagens, wadende door het ondiepe water van den stroom, gadeslaande.

Er waren teekenen van haast en bliken van kommer onder dat troepje emigranten, die de laatste grenzen der beschaving verlie-

ten om de werkelijke en tastbare gevaren der onbekende wildernis te trotseeren. Duizenden gevaren bedreigden hen en het-onmeedoogend-verstoken-zijn-van-alles moest zich onvermijdelijk op hun weg bevinden. De onbarmhartige krachten der Natuur waren zelfs tegen hen. De kwellingen van honger en dorst, de hevigste vermoeienis en wanhoop zou hun lot zijn, vóórdat het einde van de moeilijke reis te zien was. Voor hen die stierven, langs den weg, zou de treurzang van den Indiaan of het gehuil van den grijzen wolf hun eenig requiem zijn; zooals het zou zijn vóór velen die hen volgden.

En toch zouden zij steeds voorwaarts gaan, steeds verder, als geleid door een vurig kruis, gedrongen door een voortstuwende kracht — bezwijkend; vallend langs den weg, eeuwige rust vindend in, misschien haastig gemaakte, ondiepe graven zonder naam, of hol-oogig en mager, hun einddoel bereikend.

Voor mijn kinderlijk begrip scheen dit volk niet verschillend van dat waaronder ik leefde. En toch had ik een vaag gevoel dat zij op geestelijk gebied, ver van ons stonden. Ik wist dat zij reeds een grooten afstand hadden afgelegd, dat zij pijnlijke voeten hadden en vermoeid waren, en dat zij naar de wildernis vluchtten om een reden die ik niet kon begrijpen. In de wagen zaten kinderen, sommigen niet ouder dan ik, en geduldige, vermoeide, bleeke vrouwen. Zij werden niet van eenige misdaad beschuldigd, deze vluchtende menschen, maar om een oorzaak die boven mijn kinderlijk verstand ging, was de naam „Mormoon” de banvloek — en deze menschen, vluchtende in de ongestuvrijde wildernis, waren Mormonen. Daarom werd ieders hand tegen hen opgeheven. Deze overhaaste vlucht uit bewoonde streken te aanschouwen scheen zeer vreemd en droevig en mijn kinderlijke geest was er hevig door verontrust.

* * *

Het boek, dat Oom Sam's grijs-gejaste boodschapper mij vandaag bracht, dat mij zoo vreemd aan het droomen bracht van het verleden, was een nieuw „Boek van Mormon”, op welks schutblad stond geschreven in het karakteristieke schrift van den President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dit lakonieke opschrift: „Met de beste wenschen van uw vriend, Heber J. Grant”. Eens, hoop ik, zal de geschiedenis van de Mormonen verhaald worden door de een of anderen geïnspireerden verteller. Ofschoon mijn onwaardige en armzalige pen zou kunnen aarzelen voor zulk een hooge taak, wil men mij misschien veroorloven, als iemand die eenigszins bekend is met de Mormoonsche ontwikkeling, te trachten u kort en in ruwe trekken een verslag te geven van één van de merkwaardigste godsdienstige bewegingen in de geschiedenis der menschen.

* * *

Mormonisme is niet: een-te-groot-wordend en dan verdwijnend iets. Het werd geboren in een tijd toen de geest van openbaring overvloedig was in de zielen der menschen. Het kwam in leven op het moment dat het godsdienstige leven in Amerika het hoogtepunt had bereikt. In het jaar 1831, toen Mormonisme veld begon te winnen in de zielen der menschen, predikte William Smith de „Tweede Komst”. De Unitarissen *) en Universalisten *) deden gewaagde aanvallen op de oude gelooven. De Hervormde Presbyterianen *) hadden op deze oevers een klein steunpunt gevonden. De Restorationists *) predikten de leer dat alle menschen ten laatste heilig en gelukkig zouden worden. De Methodistenkerk *), den persoonlijken invloed van eenige van haar vurigste apostelen nog voelende, verheugde zich in een geweldigen groei. Een twintigtal godsdienstige bewegingen, die de wereld nu heeft vergeten, bloeiden en stierven in den tijd die de geboorte van het Mormonisme voorafging. De geweldige invloed van Lorenzo Dow, den grooten revivalist, beheerschte nog de zielen en het verstand der menschen. Het was een tijd van godsdienstig enthousiasme, theologische discussies en fanatieken ijver. Een tijd rijp voor het begin en den groei van een nieuw geloof.

Ook deed Mormonisme een beroep op het Communisme. Het was het psychologische oogenblik voor de verkondiging van een godsdienst, waarin op bekwame wijze het geestelijke en het stofelijke dooreen gewerkt was.

De gemeente der „Shakers” *) was reeds een duidelijk voorbeeld geworden voor een succesvollen communistischen godsdienst. Moeder Ann Lee, haar loon ontvangen hebbende, had de sleutels van haar Koninkrijk overhandigd aan Joseph Meacham en Lucy Wright, onder wier krachtige leiding het aantal leden en den invloed der gemeente steeds grooter werd, en Shaker-gezelschappen werden met succes gesticht in verscheidene deelen des lands. Verschillende coöperatieve bewegingen hadden onlangs plaats gevonden in Amerika en Europa beide, die zeer de aandacht trokken. De proeven tot verbetering van den toestand onder den werkmansstand door David Dale in Schotland, hadden veel succes gehad; in Frankrijk trok Charles Fourier's betooverende en vindingrijke theorie van het Communisme groote aandacht; Robert Owen vormde de gevoelens van het volk in het belang van coöperatieve vereenigingen in Ohio en Indiana; de „Harmony Society” in Pennsylvanië bloeide onder leiding van George Rapp; de Separatisten deden de wildernis bloeien in hun voorspoedige gemeente van Zoar; en andere minder beteekenisvolle coöperatieve en communistische proeven werden op verschillende wijzen beproefd.

(Wordt vervolgd).

*) Godsdienstige secten.

Overleden.

Tot ons innig leedwezen ontvingen wij het bericht uit Zion, dat broeder Jan Veth Sr., vader van ouderling Jan Veth, welke arbeidende is in Utrecht, en zuster Mary Evelyn Needham, moeder van ouderling Barton J. Needham, gestationeerd in Schiedam, respectievelijk den 20sten Februari en den 19den Maart te Salt Lake City, Utah overleden zijn.

Ons hart gaat uit naar deze jonge mannen, heilgezanten Gods, welke voor Hem, Die gekruisigd is op Golgotha, uitgingen om hun medemenschen de blijmare van het herstelde Evangelie te verkondigen. Zij zullen na volbrachten arbeid in het zendingsveld, deze geliefden niet meer terugvinden op de plaats waar zij ze achtergelaten hebben. Geen innige omarming zal hun van hen ten deel vallen, als zij zich wederom zullen vergaderen met de heiligen in de toppen der bergen, maar één ding is zeker en gewis dat, na den goeden strijd gestreden te hebben, zij hun dierbaren weer terug zullen zien in de gewesten waar de dood geen macht bezit, maar de rechtvaardigen zich verlustigen in eeuwige glorie.

De zendelingen en heiligen betuigen hiermede hun welgemeende sympathie voor het groote verlies door deze twee broeders geleden en moedigen hen aan met moed en vertrouwen voort te gaan, want het is zeker dat na deze donkere beproevingen door te hebben gemaakt, het licht door zal breken.

Rijmpreekjes.

No. 13. De Twee Verborgenheden.

Neen vrienden, neen, wij weten niet wat deze slaap beduidt:
die wangen bleek en koud, dat oog dat zich niet meer ontsluit...
Die strakke lippen, antwoordloos, hoe sterk gij ook verlangt.....
Die vreemde, stille vredewaas die over alles hangt.....

Neen vrienden, wij begrijpen niet het bange scheidenswee en den angst die plots ons overvalt op 's levens woel'ge zee. Wij weten niet naar welke sfeer de dierbre dooden gaan, noch waarom het zoo wezen moet, dat wij dat niet verstaan.

Maar dit, dit weten wij: kwam één der dooden eens weerom en vroeg ons: „Wat is 't leven?” O, dan stonden wij als stom. Het leven, evenals de dood, is een verborgenheid; en toch, hoe lief is 't leven ons dat hier ons is bereid!

Dus spraken licht de dooden ook (een denkbeeld dat bekoort):

„Zóó is de dood óns lieflijk, zoet, hoewel ge ons nimmer hoort. Wij mogen 't u niet zeggen, dit mysterie van den dood; gij óns niet, als ge 't wildet, dat van 't leven, even groot”.

Het kind dat in dit leven komt, weet niets. Wat weet de mensch, die sterven gaat, van 't oord daar ginds? De sluier op de grens is wonderdicht. Maar God regeert; en ik geloof gewis: de dood is voor de dooden wat voor ons het leven is.

FRANK I. KOOYMAN.

No. 14. De Dorpsklok dreunde op droeven toon...

De dorpsklok dreunde op droeven toon, een grommig, brommig bom-bam-bom, en voor een nederige woon vergaarde zich een zwarte drom. Een dragersstoet met kist-op-baar kwam uit het huis met tragen pas; een kleine jongen keek er naar: hij wist niet wat dat alles was.

Hij wist het niet..... ik wist het niet! O, vader, die zoo vroeg me ontvielt, het oog van mijn herinn'ring ziet nog vaak uw aard-sche beeld, ontzield, uw lichaam zonder levengloed, dat men naar 't kerkhof droeg dien dag; en dikwijls zie ik weer dien stoet dien 'k op dien sombren middag zag.

't Is lang sinds dien, hoe klaar 't me ook heugt. De tijd ging snel, maar kennis kroop traag naderbij — des menschen jeugd blinkt niet in zijnen levensloop als tijdperk van niet-weten uit: veel blijft er duister, jaar op jaar; 'k vraag steeds wat dit of dat beduidt, precies als eenmaal bij die baar!

Maar ondanks donkerheid en mist, kwam in mijn ziel een vriend-lijk licht, een heldre wetensgloed: ik wist! ik zag het Pad van Deugd en Plicht; ik was verzekerd, diepgevoeld doordrongen dat er méér bestaat dan 't stofrijk dat hier rustloos woelt, en dat ons stof-oog gadeslaat.

Dat vaders „ik” dit aardsche ontvloog en voortleefde in een andre sfeer, en dat ik niet mijzelf bedroog, ik ondervond het telkens weer. En van dat diepgezeteld licht, dat 'k in het „Mormonisme” vond, getuig ik hier: een liefdeplicht, vol dank vervuld met pen en mond!

FRANK I. KOOYMAN.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Maandag 10 Maart werden buitengewone vergaderingen gehouden in Harlingen en Leeuwarden. Alhoewel deze vergaderingen niet zoo druk bezocht waren, er waren omstreeks 10 vreemdelingen buiten de leden in Harlingen tegenwoordig en omstreeks hetzelfde aantal in Leeuwarden, was de geest Gods toch in ruime mate tegenwoordig en werden er woorden van leven en zaligheid gesproken. Ouderlingen Abraham Dalebout, Corne-

lius Zappey en Ate Westra voerden het woord in Harlingen. In Leeuwarden werden de vergaderden door ouderlingen John Vreeken, Samuel R. Carpenter, Hyrum Dallinga en Bowa de Vries toegesproken.

Conferentie-president Ate Westra van Groningen schrijft ons het volgende:

Door ons, ouderlingen Ate Westra en Bowa de Vries, zijn twee speciale vergaderingen in Friesland gehouden. Eén te Drachten en één te Houtigehage. De opkomst en belangstelling was groot. Er werd met eerbied en voldoening naar de sprekers geluisterd, vooral in Houtigehage was men ten zeerste voldaan. De Leer, zoo verklaarden vele der aanwezigen, was iets nieuws tot hen, „zooiets hadden zij nog nooit gehoord”. Wij werden vriendelijk uitgenoodigd spoedig terug te komen om een andere vergadering te houden. Vele boeken werden verkocht en tractaten uitgegeven, en velen vroegen ons hen in hun woningen te bezoeken.

In Rotterdam werden twee wijkvergaderingen gehouden. Ten huize van broeder en zuster S. L. Breur werd den 29sten Maart vergaderd en ten huize van broeder en zuster J. v. d. Vaart den 5den April. Ouderlingen Hyrum Dallinga en Koop Schaart waren de sprekers in deze vergaderingen.

De Val en de Verlossing.

Zoo juist van den drukker ontvangen de brochure getiteld „De Val en de Verlossing”. Dit boekwerkje, 32 bladzijden groot, zal zonder twijfel een warm onthaal ontvangen in de woningen van de leden der Kerk. Het boekje, hetwelk een redevoering bevat, gehouden door Apostel Orson F. Whitney en omgezet in de Hollandsche taal door de waardige pen van den ons welbekenden Frank I. Kooyman, is speciaal verschenen voor leden der Kerk en wegens de beperkte uitgave, wordt een ieder aangeraden zich zoo spoedig mogelijk van deze brochure te voorzien. De prijs is slechts 5 cents. Bestel nu.

INHOUD.

De Standaard van Kuisheid, als onderwezen door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan hare leden. blz. 133 Het Huwelijk „ 137 Rijmpreekjes „ 140	„De Profeet der Mormonen Joseph Smith Jr.”. blz. 141 De Trek der Heiligen „ 143 Overleden „ 146 Rijmpreekjes „ 146 Uit ons eigen Zendingaveld „ 147 De Val en de Verlossing. „ 148
--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkshesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.